

Pojďte a poslyšte vyprávění o největším dobrodružství našich životů, o strastiplném putování za novým domovem. Nalezli jsme jej na Západě, který v té době nesl z dobrého důvodu přívlastek „divoký“.

Bylo tomu pár let po občanské válce. My, obyvatelé Jacksonvale, malebného a úrodného údolí na řece Mississippi, jsme si žili svůj americký sen. Sen o tom, že každý slušný, poctivě pracující člověk se může stát a zůstat svobodným. Plnými doušky jsme v míru a přátelství užívali prosperity, kterou nám tamní úrodná půda poskytovala. Až do onoho dne, kdy telegrafní dráty přinesly zprvu neuvěřitelnou zprávu . . .

Z rozhodnutí guvernéra státu Illinois měla být zde na Mississippi postavena přehrada, která by způsobila zatopení celého námi milovaného údolí. Dobří občané Jacksonvale měli opustit své domovy a půdu a usídlit se kdekoli jinde – zde však zůstat nemohou. Náš prvotní šok vystřídalo odhodlání rozhodnutí zvrátit. Návrhy na stavbu přehrady níže po proudu, prosebné dopisy guvernérovi, petice adresovaná kongresu do Washingtonu . . . nic nepomohlo. Guvernér byl již rozhodnut, a jak se termín stavby přehrady blížil, naše nechuť k odchodu ho stále více hněvala. Rozhodl se jednat rázně. Privil prý: „*Ipějí-li tolik na svých domovech, polích a hospodářstvích, pak jim situaci ulehčím. Když z Jacksonvale nezbude nic než spálená země, konečně snad tamní osadníci pochopí, že jejich místo je někde jinde.*“ Tato slova si vzal k srdci plukovník Brett McGregor, neúprosný velitel 13. jízdní kavalerie. On a jeho jednotka jedné jarní noci Jacksonvale bez milosti vypálili.

My obyvatelé jsme jen tak tak vyvázli životem, ovšem náš domov vzal za své. Bez přístřeší a bez majetku jsme se nad doposud doutnajícími zbytky předtím prosperujícího domova slavnostně zapřísáhli, že s touto vládou, jež nebyla ochotna s námi slušně a po právu jednat, a použila na nás nejbabelejšího násilí, nechceme mít nadále nic společného. Amerika je vskutku dost veliká na to, abychom někde našli své nové místo k životu. Toto místo že vyrazíme společně hledat. Zkroušenost a slzy zármutku vystřídala naděje a pohled upřený na západ. Dali jsme dohromady to málo, co nám zůstalo, naložili vše na vozy, zapřáhli do nich několik přeživších koní, zamířili jsme s karavanami pryč . . . navždy a daleko.

Cestou za novým domovem jsme se museli potýkat nejen s přírodními nástrahami, ale také s lidmi, kteří se řídili jediným zákonem – zákonem silnějšího. Byl to kraj plný psanců a vydědenců, lovců kožešin, zlatokopů, a hlavně pak domorodých indiánů, kteří měli s „bílým mužem“ doposud jen špatné zkušenosti. Věděli jsme, že půjde o boj o přežití. Semkli jsme naše vozy blíže k sobě, nabili těch pár revolverů a winchestrovek, které nám zbyly, a zrak upírali na horizont, zda se proti zapadajícímu slunci nerýsuje silueta osamělého jezdce . . .

A jak se dál odvíjela naše cesta? Prodraly se naše karavany zdárně divočinou a našli jsme onen vysněný úrodný kus země, který bychom mohli nazvat novým domovem?

Koho jsme během putování potkali, kdo nás zradil a kdo nám naopak nečekaně pomohl?

Kterí osadníci si s veškerými nástrahami poradili nejlépe a vysloužili si tak nejúrodnější kus půdy? A co všechno jsme se přitom naučili?

To vše se dozvíte, stanete-li se jedním z vyhnaných osadníků

a vydáte se spolu s námi

KARAVANOU NA ZÁPAD . . .

